

[Karen Thuree Hansen.]

som stilles til de sociale myndigheder. Vi mener, at man langs ad vejen kan finde frem til en koordinering, og vi vil i kommunaludvalget medvirke til at prøve på at undgå disse mange overlapninger inden for den kommunale forvaltning.

Jeg kan derfor ikke som den foregående taler anbefale dette lovforslag.

Køfoed: Siden loven om sundhedsplejersker blev vedtaget i 1937, kan der ikke her ske tvivl om, at lovgivningen har dækket et behov og har opfyldt sit formål, nemlig at mindske børnedødeligheden. De tal, der er nævnt i bemærkningerne til lovforslaget, taler deres tydelige sprog desangående. Men behovet forandrer sig efterhånden, og det er vel motiveringen for, at lovforslagene om sundhedsplejersker og hjemmesygeplejersker kommer frem nu. Der er en klar erkendelse af, at der stadig er et behov for sundhedsplejerskerne virke, men det er også klart, at det ikke kan nøjes med at foregå på samme måde som nu.

Det synes at være et udbredt ønske, at det forebyggende arbejde føres videre, så det følger børnene også i den skolepligtige alder. Det er ikke det, der vil give problemer i forbindelse med lovforslagene, det tror jeg alle partier er enige om. Spørgsmålene drejer sig om, i hvor høj grad arbejdet skal centraliseres, og i hvor høj grad der via lovgivningen skal påtvinges en bestemt måde at løse opgaverne på, og endelig hvor meget det vil koste.

Jeg er enig med ministeren i, at det først og fremmest skal være en rammelov, og det er begge de lovforslag, der her er til behandling. Det skal være en rammelov, så vidt jeg forstår ministeren, der giver frihed til at organisere dette arbejde, som man vil i kommunerne. Man nøjes med at pålægge dem at yde sundhedsmæssig bistand til ikke-skolesøgende børn og åbner derefter mulighed for at udvide bistanden, efterhånden som behovet melder sig. Det lægger jeg megen vægt på, for behovet er jo ikke det samme alle steder i landet. Der er forskel på behovet i Københavnsområdet og behovet ude i landdistrikterne.

Bemærkningerne vil jeg for øvrigt rose ministeren for; det er altid dejligt at få et lovforslag fra indenrigsministeriet, for her-

fra foreligger der altid fyldige bemærkninger til lovforslagene — man kan forstå, hvad det egentlig drejer sig om. Jeg synes, andre ministerier kunne tage ved lære af indenrigsministeriets eksempel.

Så vidt jeg husker, blev der i 1971 nedsat et udvalg af socialministeren, det såkaldte Wechselmannudvalg. Når man så har så fyldige bemærkninger, som man har til disse lovforslag, savner jeg i og for sig en omtale af Wechselmannudvalgets betænkning. Så vidt jeg ved, er denne betænkning færdig, i hvert fald har Politiken offentliggjort noget af denne betænkning. Så vidt jeg husker, var baggrunden for kommissoriet for dette udvalg det ønskelige i at etablere et samarbejde navnlig på det kommunale og amtskommunale mellem sociale administrative myndigheder og institutioner, det offentlige sundheds- og sygevesen og de praktiserende læger, og jeg mener, at dette udvalgs arbejde må have stor betydning for, hvordan vi skal organisere dette arbejde både med hjemmesygepleje og sundhedspleje. For det kan vel ikke være meningen, at vi laver en rammelov og alligevel på bestemte punkter binder disse medarbejdere til bestemte funktioner. Jeg forestiller mig i hvert fald, at der skal være en koordination i dette arbejde mellem hjemmesygeplejerske, sundhedssygeplejerske og den praktiserende læge.

Jeg er ikke sikker på — men det kan ministeren måske svare på — at der i denne rammelov er mulighed for at organisere dette arbejde på en måde, som svarer til den konklusion, jeg kunne tænke mig, Wechselmannudvalget er kommet til. For det kan ikke være meningen, at sundhedsplejerske og hjemmesygeplejerske skal være sådan nogle frit i luften svævende ånder, det er i hvert fald ikke min mening, og jeg tror heller ikke, de selvstændigt kan løse de opgaver, der melder sig i den kommende tid.

Problemerne skal løses på kommunalt plan, det kan jeg forstå er ministerens intentioner, og det er jeg for så vidt enig med ham i. Når man læser fremsættelsen, bliver man i og for sig glad og godt tilfreds, for ifølge denne overlades nemlig en hel del til kommunerne selv at tage fat på, men når man så går over til de to lovforslag og læser de forskellige paragraffer, så fremgår det, at man nok giver frihed til kommunerne, men